

Arrest

nr. 111 556 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Sadaat van origine te zijn. U heeft heel uw leven gewoond in het dorp Sanglakh, gelegen in het district Jalres in de provincie Maidan Wardak. De schoonzoon van uw tante, S. F., werkt sinds vier à vijf jaren bij de politie. U was bevriend met hem en ging hem regelmatig opzoeken in het politiebureau. Een paar keren was u in de buurt van de Amerikaanse legerbasis omdat een vriend van S. F. er als tolk werkte. U probeerde via hem werk te vinden als tolk.

Op een dag werd u door twee mannen op een motorfiets tegengehouden. U werd door hen geblinddoekt en op de motorfiets gezet waarna jullie samen naar een onbekende plaats reden. U werd naar een kamer gebracht. U werd door een van de twee mannen geslagen. Nadat ze weggingen, kwam

er een andere persoon naar u. Hij wilde weten wie u was en wat u bij de politie deed. Hij beschuldigde u ervan samen te werken met de Amerikanen. U ontkende dit en vertelde dat u nooit in de legerbasis bent geweest en dat u er enkel kwam omdat S. F. er een vriend ging bezoeken. De talib geloofde u en stelde u voor om met hen samen te werken en de buitenlanders uit Afghanistan te verdrijven. Uit angst stemde u hiermee in. U vroeg de taliban of u nog eerst naar uw familie mocht. Er werd afgesproken dat de taliban u twee dagen later zouden meenemen naar hun overste, de molawi. U werd per motorfiets aan een boomgaard in Kharwati afgezet en kreeg 3.000 Afghani mee. Vervolgens bent u te voet naar huis gegaan. U werd één nacht door de taliban vastgehouden.

Terug thuis wilde uw vader weten wat er was gebeurd. U wou hem eerst niets vertellen, maar uiteindelijk heeft u toch alles verteld wat er met u was gebeurd. Hierop ging uw vader samen met S. F. naar het districtshuis.

De volgende avond ging u naar Sehkala, de plaats waar u met de taliban had afgesproken. De politie had zich er verstoep en zou tussenbeide komen wanneer de taliban u zou willen meenemen. U wachtte er tevergeefs één à anderhalf uur. Vervolgens reed u samen met Said Fatah naar het huis van uw tante in het dorp Dahane Urm, waar u overnachtte.

De volgende ochtend belde uw vader u op en vertelde u dat de taliban naar uw huis zijn gekomen. Ze waren op zoek naar u en hebben uw vader geslagen. De taliban zeiden dat ze u zullen doden wanneer ze u te pakken krijgen. Hierna heeft uw vader een smokkelaar gecontacteerd.

Na een of twee nachten te hebben verbleven bij uw tante, verliet u Afghanistan. Na ongeveer acht maanden onderweg te zijn geweest, waaronder zes maanden in Griekenland, kwam u in België aan. Op 2 april 2012 diende u er een asielaanvraag in.

In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban. Na uw vertrek is Said Fatah spoorloos verdwenen.

U legt volgende documenten neer: uw taskara (identiteitsdocument) en vier foto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden gewezen op een aantal onwetendheden betreffende het werk van S. F., de schoonzoon van uw tante. Op de vraag bij welke afdeling van de politie hij werkt, komt u niet verder dan te stellen dat hij gewoon bij de politie is (CGVS, p. 13). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in Afghanistan verschillende politiediensten bestaan. Ook weet u niet of S. F. een opleiding heeft gevolgd in het kader van zijn beroep, noch kent u zijn exacte rang (CGVS, p. 13 & 14). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u bevriend was met S. F., dat u regelmatig contact had met hem en dat dit contact de aanleiding was voor de taliban om u te ontvoeren en te ondervragen (CGVS, p. 12 & 13), zijn bovenstaande onwetendheden zeer vreemd en ondermijnen ze ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u ook onwetend bent betreffende de plannen die de taliban met u hadden (CGVS, p. 15). Ook kent u geen enkele talib bij naam, noch die van de molawi en weet u niet of deze talibs hebben deelgenomen aan bepaalde aanvallen (CGVS, p. 15). Bovendien weet u ook niet hoeveel ze u zouden betalen om voor hen te werken (CGVS, p. 15).

Daarnaast is het weinig plausibel dat de taliban u eerst ontvoeren en u vervolgens vrijlaten opdat u naar uw familie zou kunnen gaan, zoals u beweert (CGVS, p. 12, 15 & 16), en op die manier het risico lopen dat u zou vluchten of de autoriteiten van alles op de hoogte zou brengen.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst voor het CGVS niets heeft laten optekenen betreffende de valstrik die u met de politie had opgezet in Sehkala, de plaats waar de taliban u opnieuw zou contacteren, noch wordt er iets vermeld over de daaropvolgende huiszoeking van de taliban in uw huis en de slagen die de taliban uw vader hebben gegeven (vragenlijst CGVS, p. 3). Met deze inconsistentie geconfronteerd, stelt u dat hiernaar niet in detail werd gevraagd en dat u er wel heeft verteld dat u opnieuw met hen had afgesproken (CGVS, p. 19). Deze verklaringen zijn niet afdoende om deze duidelijke leemte in de vragenlijst te verklaren. Immers, ook in de vragenlijst wordt gewag gemaakt van uw nieuwe afspraak met de taliban, doch niet wat er zich daarna allemaal volgens u heeft afgespeeld (vragenlijst CGVS, p. 3). Bovendien heeft u in het begin van het gehoor voor het CGVS verklaard dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat u er alle redenen verteld heeft die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (CGVS, p. 3). U heeft de vragenlijst ook voor akkoord ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 3).

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u de door u verklaarde problemen met de taliban niet aannemelijk kunnen maken, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de

subsidiare beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Jalres in de provincie Maidan Wardak, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jalres te ontlopen.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Er dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonbaar dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u allesbehalve een onbemiddelde familie heeft. Zo hebben uw ouders vier à vijf stukken grond die bewerkt worden door twee landbouwers (CGVS, p. 4). Ook wordt een deel van hun fruitoogst verkocht (CGVS, p. 4). Daarenboven heeft uw vader 14.000 dollar voor uw reis betaald en stelt u dat hij geld had (CGVS, p. 10). Om uw reis te kunnen betalen heeft uw vader een stuk grond borg gegeven in ruil voor 5 of 6.000 dollar (CGVS, p. 10). Bovendien heeft u nog een oom in Afghanistan die eveneens gronden heeft en fruit verhandelt (CGVS, p. 5). Ook stelt u dat u zes maanden in Griekenland heeft geleefd zonder te moeten werken (CGVS, p. 10). U kon er immers leven met het geld dat u nog had (CGVS, p. 10). Daarnaast moet worden opgemerkt dat Dari uw moedertaal is en dat u de tweede landstaal Pashtou begrijpt en een beetje spreekt (CGVS, p. 5). Ook heeft u vijf of zes jaar Engelse les gekregen op school en kreeg u daarna privéles Engels, waardoor u de Engelse taal machtig bent (CGVS, p. 5). Daarenboven bent u meer dan 11 jaar in Afghanistan naar school gegaan (CGVS, p. 5), wat lang is naar Afgaanse normen. Bovenstaande vaststellingen indachtig moet u redelijkerwijze in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde taskara bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die niet betwist wordt en kan dus bovenstaande beslissing niet wijzigen. Betreffende de vier foto's moet worden opgemerkt dat ze geenszins de door u verklaarde problemen kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen. In minst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fragment van een persbericht van Amnesty International in verband met lamentabele levensomstandigheden van interne vluchtelingen in Kabul, evenals enkele pagina's van een Nederlands ambtsbericht over datzelfde onderwerp.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) hij onwetend was betreffende het werk van S.F., de schoonzoon van zijn tante, (ii) hij onwetend was betreffende de plannen die de taliban met hem hadden, (iii) het scenario waarbij hij werd ontvoerd door de taliban en vervolgens weer werd vrijgelaten niet plausibel is, (iv) hij bepaalde elementen van zijn asielrelaas niet bleek vermeld te hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker verklaart zich niet akkoord met deze motieven en poogt in zijn verzoekschrift de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen.

In het door verzoeker naar voor gebrachte feitenrelaas kan vooreerst worden vastgesteld dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de beweerde vrees van verzoeker het lokale niveau zou overstijgen. Verzoeker verklaart te vrezen voor gedwongen rekrutering door de taliban, zijn weigering tot medewerking met deze lokale taliban zou hebben geleid tot bepaalde vervolgingsfeiten, die zich enkel in

zijn regio van herkomst hebben voorgedaan. Aangenomen dat het relaas op waarheid zou berusten, bevat dit echter geen elementen die erop wijzen dat de voorgehouden vrees voor de taliban zich buiten zijn regio van herkomst, zoals de hoofdstad Kabul, zou uitstrekken.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR regeringsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op regeringsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgaven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen. Het Hof verwijst hiervoor naar de richtlijnen van UNHCR van december 2010 die in tegenstelling tot de richtlijnen van juli 2009 in dit opzicht heel wat genuanceerder zijn (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § § 97, 98 en 99). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan de verweernota, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen *high profile* doelwitten waarbij in 2012 onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades en Kabul Star Hotel aangevallen werden (SRB Afghanistan, 21 maart 2013, *Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse*, 8 en 9 (Kabul)). In het relaas van verzoeker bevinden zich geen elementen die erop wijzen dat verzoeker aan een dergelijk hoogstaand profiel beantwoordt. Verzoeker was nooit actief voor de Afghaanse overheid, noch voor internationale NGO's, noch voor het Afghaanse leger of de buitenlandse militaire aanwezigheid aldaar. Hierdoor is het niet aannemelijk dat de taliban de motivatie en de operationele capaciteit zouden hebben om verzoeker actief te gaan opsporen en vervolgen in de hoofdstad Kabul.

Wat betreft het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in Kabul, stelt verzoeker dat hij aldaar geen sociaal netwerk heeft en er zou terechtkomen in uitermate mensonwaardige levensomstandigheden. Verzoeker verwijst hiervoor naar twee stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt, namelijk een artikel van Amnesty International in verband met lamentabele omstandigheden voor Afghaanse ontheemden in Kabul, evenals enkele pagina's van een Nederlands ambtsbericht over datzelfde onderwerp (stukken 3 en 4). Verzoeker besluit met de stelling dat een intern hervestigingsalternatief niet enkel veilig, maar ook menswaardig moet zijn.

Wat betreft de lamentabele socio-economische situatie van interne vluchtelingen in Kabul, merkt de Raad op dat socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Die mensonterende behandeling moet daarenboven *in concreto* aangetoond worden. Hierbij kan nuttig worden verwezen naar een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 30 oktober 1991 inzake Vilvarajah (RV 1991, 19). Het Hof oordeelde in deze zaak dat, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, er sprake dient te zijn van specifieke individuele omstandigheden (*special distinguishing features*), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid (*mere possibility*) van schending is onvoldoende. Het is dan ook aan verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd waarom verzoeker, die allesbehalve een onbemiddelde familie heeft, in Kabul zou kunnen beschikken over financiële hulp van zijn familie en waarom hij niet kansloos is op de arbeidsmarkt gelet op zijn opleiding en talenkennis. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift weliswaar een poging om deze vaststellingen te minimaliseren, doch slaagt er niet in ze te ontcrachten met objectieve argumenten. De artikelen die verzoeker bijbrengt vermogen hieraan geen afbreuk te doen, gezien verzoekers eigen socio-economische situatie aanzienlijk verschilt van de daarin beschreven interne vluchtelingen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij in geval van hervestiging in Kabul aldaar het slachtoffer zou worden van een mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Overigens oordeelt ook het EHRM in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen dat een intern hervestigingsalternatief mogelijk is op voorwaarde echter dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Waar verzoeker stelt dat hij in Kabul niet over een familiaal netwerk beschikt, wijst de Raad wijst er op dat het UNHCR ook nog in haar recente richtlijn van augustus 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 6 augustus 2013).

De door verzoeker ter terechtzitting bijgebrachte documenten: (i) een attest van moord op Mohammed Agha met vertaling, (ii) een herdenkingsbericht van overlijden van Mohammed Agha met vertaling, (iii) enkele foto's, (iv) attest opgesteld door Said Mohammed Hussein met vertaling, (v) werkbade van voornoemde, (vi) attest opgesteld door Said Javad Bahonar met vertaling en uittreksel uit het Zweeds bevolkingsregister doen aan het bovenstaande geen afbreuk. Het profiel van de overleden Mohammed Agha kan immers geenszins vergeleken worden met dat van verzoeker. Verzoeker is immers nooit tewerkgesteld geweest bij de politie en heeft bijgevolg nooit tot deze risicogroep behoord. Wat betreft de verschillende attesten blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat valse en vervalste documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs kunnen worden verkregen in Afghanistan. De foto's zijn slechts momentopnames en kunnen om het even waar en wanneer worden getrokken. De neergelegde documenten bevatten derhalve geen elementen die een vestigingsalternatief in Kabul in de weg zouden staan.

Gelet op het door verzoeker voorgehouden relaas, op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, en op de bij de verweernota gevoegde landeninformatie, stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet in de hoofdstad Kabul. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielerelaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om dit asielerelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Ingevolge het in aanmerking nemen van een intern vestigingsalternatief voor verzoeker in Kabul, dient het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te worden geanalyseerd in functie van een hervestiging in Kabul.

Hoger sub 2.2.3 bleek reeds dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban zich niet kan uitstrekken tot in de hoofdstad Kabul. Hoger bleek eveneens dat verzoeker niet aannemelijk maakte bij hervestiging aldaar het slachtoffer te worden van een prangende socio-economische situatie die oploopt tot mensonterende behandeling. Er bevinden zich derhalve in het relaas evenmin elementen die erop wijzen dat verzoeker bij hervestiging in Kabul een reëel risico op subsidiaire bescherming zou kunnen lopen in de zin van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er zich heden in Kabul geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld voordoet in de zin van voormeld artikel. Deze conclusie vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd bij de verweernota (SRB Afghanistan, 21 maart 2013, *Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse*, 8 en 9 (Kabul)). Uit die informatie blijkt verder dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en op een veilige manier toegankelijk is voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker onderneemt nergens in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting enige poging om deze conclusie te ontkrachten.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER